

Arrest

nr. 233 878 van 11 maart 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 4 oktober 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 4 oktober 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden aan verzoeker ter kennis gebracht op 26 november 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

In 2012 kwam verzoeker aan in België.

Op 14 december 2017 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 6 februari 2018 gaf de ambtenaar-geneesheer advies over de voormelde aanvraag.

Op 8 februari 2018 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag van 14 december 2017 ongegrond. Samen met deze laatste beslissing nam de gemachtigde eveneens de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 208 376 van 29 augustus 2018 verwierp de Raad het beroep.

Op 28 april 2018 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Bij arrest nr. 203 652 van 8 mei 2018 verwierp de Raad dit beroep.

Op 28 april 2018 legde de gemachtigde een inreisverbod op aan verzoeker, voor de duur van 3 jaar.

Op 19 december 2018 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 30 september 2019 verzocht de gemachtigde aan de arts-adviseur een medisch advies te verschaffen over de vragen of verzoeker kan reizen en of de medische zorgen beschikbaar zijn in het herkomstland.

Op 4 oktober 2019 verschaftte de arts-adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken een advies.

Op 4 oktober 2019 weigerde de gemachtigde de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 19.12.2018 werd ingediend door :

O., B. C. (R.R.: [...])

nationaliteit: Nigeria geboren te N. op [...]1962 adres: [...] Antwerpen

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene meent dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf zou hebben en dit deels legaal. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verblijft sedert 2012 in België. Betrokkene heeft sindsdien enkele pogingen ondernomen om zijn verblijf te regelen in België. Zo diende hij verschillende aanvragen gezinshereniging in, alsook enkele aanvragen 9ter en een aanvraag 9bis. Deze aanvragen werden echter allemaal negatief afgesloten. Bovendien werd er verschillende keren een bevel om het grondgebied afgeleverd aan betrokkene. Zo werd hem op 05.06.2012, op 17.06.2014, op 30.01.2015, op 07.03.2018 en op 28.04.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke

verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Indien betrokkene gevolg had gegeven aan deze bevelen dan had huidige situatie zich aldus niet gesteld. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom hij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar Nigeria om aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De bewering dat hij alhier een voorlopige verblijfstitel gehad heeft op basis van zijn verklaring van wettelijke samenwoning kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar deze wettelijke samenwoning werd stopgezet op 06.05.2013 en zijn aanvraag gezinshereniging tevens werd geweigerd.

Betrokkene haalt aan dat hij niets of niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst, dat hij aldaar geen opvangnetwerk zou hebben en dat hij bij niemand terecht zou kunnen. Deze loutere bewering kan niet aanvaard ondersteunt. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Nigeria en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Wat de medische aandoeningen van betrokkene betreft, m.n. hij lijdt aan diabetes. Betrokkene legt in deze context verschillende medische stukken (onder stuk 3 van de inventaris – medische attesten) voor. Daar wij geen arts zijn en wij dus niet kunnen oordelen over de medische toestand van betrokkene werd advies gevraagd aan de arts-adviseur van DVZ. Het advies d.d. 04.10.2019 werd bij gesloten omslag toegevoegd aan deze beslissing. De aangehaalde medische elementen kunnen echter niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid waarom hij België niet kan verlaten zoals blijkt uit het advies van de arts-adviseur.

Betrokkene meent tevens dat zijn fysieke integriteit in gevaar is bij een terugkeer daar het hormoon insuline niet verkrijgbaar zou zijn in de primaire zorgfaciliteiten, dat de gezondheidszorgen niet voldoende zouden zijn en dat hij zijn medicatie uit eigen zak zou moeten betalen. Echter uit het advies van de arts-adviseur is gebleken dat de medische behandeling wel degelijk toegankelijk is in het land van herkomst en dat er subsidies voorzien zijn voor de kosten van de medicatie (zie medisch advies arts onder gesloten omslag meegestuurd met deze beslissing). Deze elementen kunnen aldus niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook de verwijzing naar de cholera-epidemie kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar men deze ziekte perfect kan voorkomen door hygiënisch te werk te gaan en door op te passen met het eten van rauw eten, drinken van onzuiver water en ijs. Betrokkene toont niet aan dat hij deze aanbevolen voorschriften niet zou kunnen respecteren. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien merken wij op dat wat de opmerking van de attesterende huisarts betreft op 12.03.2018 dat een garantie op behandeling er niet zou zijn gezien de instabiliteit in het land, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (cf. medisch advies onder gesloten omslag).

Ook de bewering dat betrokkene alhier tewerkgesteld was en dat hij opnieuw zou willen werken kan tevens niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het feit dat betrokkene alhier in het verleden tewerkgesteld was, was enkel toegestaan voor een korte periode. Betrokkene heeft momenteel niet de officiële toestemming om op het Belgische grondgebied betaalde arbeid te verrichten. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen strafbare feiten heeft gepleegd; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mijnheer - nl. dat hij alhier duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij hier een uitgebreid netwerk aan kennissen en vrienden zou hebben, dat hij werkbereid zou zijn, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij zich zeer goed geïntegreerd zou hebben en dat hij getuigenverklaringen kan voorleggen- hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Op 4 oktober 2019 nam de gemachtigde eveneens de beslissing houdende de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De heer:

*Naam, voornaam: O., B. C. geboortedatum: [...]1962 geboorteplaats: N.
nationaliteit: Nigeria*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en visum.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enige middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht en van enkele beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“De Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 19.12.2018 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij tot deze conclusie komt en wenst te reageren op de bestreden beslissing.

1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Aanvraag via diplomatieke of consulaire post

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden.

Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die zijn aanvraag in België verantwoorden.

Bovendien voegde verzoeker de nodige identiteitsstukken die ervoor zorgen dat zijn aanvraag ontvankelijk verklaard diende te worden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem.1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Nigeria om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in alle veiligheid in België zijn leven opgebouwd.

Hij verblijft hier intussen 7 jaar. Hij is in 2012 aangekomen, heeft hier een onderkomen en heeft zich volkomen geïntegreerd. Hij heeft hier gewerkt tijdens zijn legaal verblijf.

Verzoeker kampt met medische problemen. Hij is hiervoor in behandeling en wordt verder opgevolgd.

Verzoeker heeft ook meerdere jaren legaal verblijf gehad waardoor hij de kans had om te werken en zich volledig te integreren in België, wat hij ook deed.

Verzoeker zijn verblijf, integratie en medische aandoeningen zijn wel degelijk buitengewone omstandigheden en verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België en hij is in de onmogelijkheid om zijn aanvraag in Nigeria te doen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Verzoeker begrijpt niet waarom verwerende partij in haar beslissing stelt dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden die een aanvraag in België mogelijk maken.

Verwerende partij dient rekening te houden met het geheel van alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren! In onderhavig dossier heeft verwerende partij een summiere en algemene motivering opgenomen waarbij geen onderzoek werd gedaan naar de werkelijke situatie van verzoeker! Men heeft geen rekening gehouden met alle elementen in zijn dossier.

Dat dit dan ook een schending is van de motiveringsplicht evenals van de beginselen van behoorlijk bestuur!

Dat Kruispunt-Migratie.be de hieronder vermelde voorbeelden aanhaalt die aanvaard werden door de rechtspraak als buitengewone omstandigheden:

- Lopende asielprocedure
- Schending van artikel 3 of 8 EVRM
- Administratieve onmogelijkheid
- Medische elementen
- Andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden"

Dat verzoeker wel degelijk buitengewone omstandigheden heeft aangehaald, die aanvaard worden door de rechtspraak, maar dat hiermee geen rekening werd gehouden.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming." Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het leven, de integratie, langdurig verblijf, deels legaal, medische toestand,... van verzoeker.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker verblijft al jaren in België en heeft getracht zijn verblijfssituatie in orde te maken. Verzoeker heeft legaal verbleven in België. Deze periode en zijn integratie dient in overweging genomen te worden. Thans is hij duurzaam verankerd in onze maatschappij en kan hij gelet op zijn verblijf van 7 jaar in België niet meer terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er wel degelijk sprake is van een verscheidenheid aan buitengewone omstandigheden die het voor verzoeker mogelijk maken om zijn regularisatieaanvraag in België in te dienen. Dat het dan ook onbegrijpelijk is dat men een niet-ontvankelijkheidsbeslissing nam in het dossier van verzoeker.

Men heeft met geen enkel van hogervermelde elementen rekening gehouden bij het nemen van de negatieve beslissing in dit dossier. Ook heeft men niet de minste belangenafweging gemaakt in het dossier van verzoeker en tevens werd het dossier van verzoeker op geen enkele manier adequaat onderzocht. De beslissing getuigt van een ernstig gebrek aan zorgvuldigheid!

Dit is onaanvaardbaar en absoluut onredelijk!

c) Schending van het materiële motiveringsbeginsel, alsook de wet op de formele motivering van 29.07.1991

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie, de medische aandoeningen en het geheel van elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de motivering met betrekking tot deze elementen niet pertinent en afdoende is.

Verzoeker zijn langdurig verblijf in België staat ontegensprekelijk vast en dit wordt ook bevestigd door het feit dat verzoeker reeds legaal verbleven heeft. Het legaal verblijf wordt ook bevestigd in de beslissing. Zij stellen echter dat de elementen van lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en dat zij niet onderzocht dienen te worden in de ontvankelijkheidsfase van het onderzoek. Daarmee meent men dat de "kous af" is. Volgens hen is dit een element dat enkel dient te worden onderzocht bij de beoordeling ten gronde. De motivering om verzoeker zijn langdurig verblijf en integratie niet in aanmerking te nemen is niet afdoende gemotiveerd en mist elke feitelijke grondslag. Een aanvraag op basis van 9bis is nog steeds een aanvraag om humanitaire redenen! Dit mag men niet vergeten.

Het Cassatieberoep vermeldt nochtans het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Zijn integratie en legaal verblijf dienen wel degelijk in overweging genomen worden en het dossier had op zijn gegrondheid onderzocht dienen te worden. Het zijn wel degelijk elementen om verzoeker te regulariseren.

Verder werd ook zijn medische toestand niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Er werden meerdere stukken gevoegd, ook heeft verzoeker reeds in het verleden een medische regularisatie ingediend. Hiervan dient men zeker op de hoogte te zijn. Hiervoor werd tevens advies gevraagd bij de geneesheer van DVZ. Men meent dat er geen tegenindicaties zijn indien verzoeker zou terugkeren.

Deze bewering van de arts-attaché staat lijnrecht tegenover de mening van zijn behandelend geneesheer.

Zij verwijst in haar advies tevens naar de MEDCOI-databank. Deze databank is echter niet openbaar toegankelijk. Er dient dan ook te worden afgegaan op de dossiernummers door de arts-attaché meegedeeld, zonder enige (beknopte) beschrijving over deze dossiers.

Ook wordt op pagina 3 meegedeeld dat de medische behandeling toegankelijk is in Nigeria, doch de informatie waarop zij zich baseert dateert van enkele jaren terug:

- Informatie i.v.m. het "Basic Healthcare Provision fund (voetnoot 3): dateert van juni 2017*
- Informatie i.v.m. subsidies en een publieke verzekering in publiek ziekenhuis (voetnoot 4 en 5): dateert van m.i. 2014 - BDA (Belgian Desk on Accessibility 20140410/20140224*

Er kan dan ook onmogelijk gesproken worden van een concreet en actueel onderzoek.

Gelet op het feit dat het advies gevoegd werd bij de beslissing en deel uitmaakt van de beslissing, maakt elke schending van een behoorlijk beginsel op het advies ook een schending uit op de genomen beslissing.

Ook op dit punt werd de beslissing niet afdoende gemotiveerd en werd er geen rekening gehouden met de specifieke elementen in dit dossier!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

De kortste weg naar de beslissing en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een niet-ontvankelijkheidsbeslissing.

Zo wordt ook geen rekening gehouden met zijn periode waarin hij legaal verbleven heeft in België. In deze periode heeft verzoeker zich geïntegreerd, heeft Nederlands geleerd en heeft steeds een vaste tewerkstelling gehad.

Dat verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken.

De beslissing dient afdoende gemotiveerd te worden en dit op elk punt, doch verwerende partij doet dit niet.

2. Schending van art. 3 van het EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen 7 jaar in België.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Nigeria. Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk onderzocht dient te worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Als hij dient terug te keren naar Nigeria, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terechtkomen en dit onder meer omwille van zijn medische aandoeningen.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

3. Verblijf en integratie

Verzoeker is van mening dat zijn aanvraag wel degelijk ontvankelijk en gegrond moet verklaard worden. Dat er in hoofde van verzoeker wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Nigeria om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, hij heeft in België zijn leven opgebouwd, de taal geleerd en krijgt hier tevens de noodzakelijke medische begeleiding voor zijn medische aandoening.

Hij verblijft hier ondertussen 7 jaar en heeft zich volledig aangepast aan de Belgische normen en waarden. Hiermede dient wel degelijk rekening te worden gehouden. Hij heeft er alles aan gedaan om zijn verblijf in België te regulariseren. Hij bekwam reeds verblijf in België.

Hij wenst dan ook op te merken dat er een belangenafweging dient te worden gemaakt! Zijn legaal verblijf dient wel degelijk in overweging genomen worden.

Verzoeker zijn verblijf, zijn integratie en geheel van elementen verantwoorden wel degelijk een aanvraag in België! De belangen van verzoeker bevinden zich immers in België! Verzoeker heeft zijn leven hier opgebouwd, heeft hier een veilig onderkomen en in zijn land van herkomst daarentegen is er geen sociaal vangnet voorhanden.

Dat verzoeker van mening is, dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande), waardoor de gegrondheid van zijn aanvraag onderzocht diende te worden.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken en vervolgens niet kunnen leiden tot regularisatie.

Zoals terecht opgemerkt door verwerende partij heeft verzoeker in zijn aanvraag zeer duidelijk een overzicht gegeven van zijn verdiensten hier in België en zijn uitgebreide vriendenkring. Verzoeker heeft een respectabel privéleven opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf in België en hier dient wel degelijk rekening mee te worden gehouden. Verwerende partij heeft geen enkel onderzoek verricht naar het beschermenswaardig privéleven van verzoeker in België. Dat dit een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken. Hij verblijft immers al meer dan 7 jaar in België!

Men dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheid uitmaken, louter stellen dat dit enkel in de gegrontheid dient te worden behandeld is niet afdoende en motiveert niet waarom deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aangemerkt worden. Op welke feitelijke grondslag of welke feitelijke basis baseert verwerende partij zich om tot dit oordeel te komen?

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt. Integendeel zelfs, verwerende partij bevestigt dat er sprake is van integratie.

Dat verwerende partij hiermee nogmaals het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen?!

Door middel van deze zin kan verwerende partij alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen! Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 van 26 april 2012 van Uw Raad:

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van verwerende partij om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrontheidsonderzoek.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om het tegendeel te beweren!

Verzoeker kan op geen enkele manier uit de beslissing afleiden waarom zijn langdurig verblijf, waarvan deels legaal, doorgedreven integratie, medische aandoeningen en de mogelijke schending van artikel 3 en artikel 8 EVRM geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Een aanvraag op basis van artikel 9bis blijft een aanvraag om humanitaire redenen en dit mag men niet uit het oog verliezen.

Dat uiteraard de aangehaalde elementen zowel buitengewone omstandigheden als een reden tot regularisatie kunnen vormen.

Dat verzoeker ook steeds geprobeerd heeft om uit zijn illegale status te geraken.

Art 9bis, §2 van de wet van 15.12.1980 vermeldt het volgende:

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat art 9bis, §2 geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken. Anders oordelen zou impliciet een bijkomend wettelijk element betekenen, hetgeen absoluut niet het geval is.

Bijgevolg schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door deze elementen te verwerpen zonder enige wettelijke rechtvaardigingsgrond.

Dat verwerende partij bovendien het motiveringsbeginsel flagrant schendt.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie en zijn legaal verblijf geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden. Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden.

Bovendien erkende verwerende partij reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en deze afdoende te motiveren!

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht en bovendien ook een schending is van het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Bovendien is het nogmaals pijnlijk duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft rekening te houden met het geheel van alle aangehaalde elementen.

Dat deze argumenten, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk buitengewone omstandigheden vormen.

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis indiende teneinde geregulariseerd te worden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker ten gronde moest behandeld worden.

Verzoeker verblijft al geruime tijd in België! Dat hij dan ook onmogelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst, hij heeft hier immers een leven in veiligheid opgebouwd!

Dat verwerende partij bij het nemen van zijn beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van verwerende partij aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen en het geheel van elementen die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en vernietigd te worden aangezien hij het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel flagrant schendt."

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet legt evenzeer de plicht op om de beslissingen die voortvloeien uit de toepassing van de Vreemdelingenwet formeel te motiveren.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het

redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat hij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het respect voor de voormelde beginselen van behoorlijk bestuur gebeurt in het licht van de relevante wetsebepaling, zijnde artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : [...].

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Wegens de talloze herhalingen van verschillende argumenten, vat de Raad het middel van verzoeker als volgt samen. Verzoeker is van oordeel dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden zijn die zijn aanvraag in België verantwoorden, hij acht het onbegrijpelijk dat de gemachtigde tot een ander standpunt is gekomen en meent dat zijn aanvraag ook gegrond had moeten verklaard worden. Verzoeker stelt niet in Nigeria zijn aanvraag te kunnen indienen omdat hij in België zijn leven heeft opgebouwd, hier gewerkt heeft, zeven jaar in het land is, met medische problemen kampt en geen sociaal vangnet heeft in Nigeria. Hij zou volledig geïntegreerd zijn. Verzoeker meent dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met alle elementen en geen adequaat onderzoek heeft gedaan naar zijn werkelijke situatie zodat een schending voorligt van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker benadrukt dat geen fragmentarische beoordeling mag gedaan worden van de voorliggende documenten en het dossier in zijn geheel een onderzoek behoeft. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde moet motiveren waarom de integratie, de medische aandoeningen en het geheel van de elementen geen buitengewone omstandigheden vormen, dit zou op geen enkele manier uit de beslissing kunnen afgeleid worden. Hij wijst erop dat hij hier zijn leven heeft opgebouwd gedurende 7 jaar, Nederlands heeft geleerd en steeds een vaste tewerkstelling heeft gehad. Hij wijst er eveneens op dat hij reeds een verblijfsrecht heeft gehad. Hij acht de motivering dienaangaande niet pertinent, noch afdoende. Verzoeker stelt dat de gemachtigde het legaal verblijf van verzoeker bevestigt in de beslissing maar erop wijst dat lang verblijf en integratie niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheid en geen onderzoek behoeven in het kader van de ontvankelijkheid, doch enkel in de gegrondheidsfase. Dit mist volgens verzoeker elke feitelijke grondslag omdat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag is om humanitaire redenen. Hij vraagt zich af op welke feitelijke grondslag of welke feitelijke basis de gemachtigde zich baseert om tot dit oordeel te komen en waarom een dergelijke integratie geen reden kan zijn om hem verblijf toe te kennen. Verzoeker verwijst naar "het cassatieberoep" waarin zou vermeld zijn dat iemand die overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in de asielpprocedure aanspraak kan maken op een regularisatie van zijn verblijf, of iemand die andere procedures heeft gehad die in hun geheel lang duren zou in aanmerking komen voor regularisatie. Verzoeker leidt hieruit af dat zijn dossier op zijn gegrondheid had moeten onderzocht worden.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn medische situatie en stelt dat de bewering van de arts-adviseur lijnrecht staat tegenover de mening van zijn behandelend geneesheer. Verzoeker wijst erop dat wat betreft de toegankelijkheid van de behandeling de informatie die de gemachtigde heeft gebruikt gedateerd is aangezien het bronnen betreft van 2014 en 2017, zodat geen sprake is van een actueel en grondig onderzoek en dus de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Aangaande artikel 3 van het EVRM wijst verzoeker erop dat volgens de rechtspraak van de Raad van State de bevoegde diensten de situatie in het land van herkomst moeten onderzoeken op het moment dat ze een beslissing nemen. De gemachtigde zou geweigerd hebben dit te doen en geen enkel grondig en actueel onderzoek verricht hebben naar de situatie in het herkomstland. Verzoeker stipt aan dat er een bevel om het grondgebied te verlaten voorligt en dus de situatie in het herkomstland moest onderzocht worden. Verzoeker vreest in een situatie van armoede terecht te komen omwille van zijn medische aandoeningen. Verder meent verzoeker dat hij een respectabel privéleven heeft opgebouwd tijdens zijn legaal verblijf en de gemachtigde geen enkel onderzoek heeft verricht naar zijn beschermingswaardig privéleven zodat een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker citeert tot slot artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat dit geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Er anders over oordelen houdt het toevoegen van een bijkomend element aan de wet in. Daarom acht verzoeker het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

De Raad stelt vooreerst vast dat de gemachtigde wel degelijk op zorgvuldige wijze heeft rekening gehouden met alle door verzoeker opgesomde buitengewone omstandigheden in zijn aanvraag en hieromtrent op afdoende wijze heeft gemotiveerd. Verzoeker kan niet op ernstige wijze voorhouden dat hij "op geen enkele manier uit de beslissing kan afleiden" waarom de elementen van integratie, de medische aandoeningen en het geheel van de elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. De gemachtigde heeft immers specifiek gemotiveerd dat het feit dat verzoeker in het verleden tewerkgesteld is geweest, enkel was toegestaan voor een korte periode en dat hij momenteel niet de toestemming heeft om op Belgisch grondgebied betaalde arbeid te verrichten. De gemachtigde heeft aangestipt dat indien verzoeker een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij hier wenst te werken, hij de nodige vergunning via de geijkte weg moet aanvragen. Verder heeft de gemachtigde gemotiveerd dat de elementen inzake de integratie van verzoeker, zoals het feit dat hij opwerpt hier duurzaam lokaal verankerd te zijn, dat hij Nederlands zou spreken, dat hij zich zeer goed geïntegreerd heeft en getuigenverklaringen kan voorleggen, elementen zijn die betrekking hebben op de gegrondheid en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek op grond van artikel 9.2 van de Vreemdelingenwet. Ook op de medische elementen is de gemachtigde uitgebreid ingegaan. De gemachtigde heeft zich zelfs de moeite getroost om, na een eerdere weigering van een aanvraag tot medische regularisatie, opnieuw een advies te vragen aan een arts-adviseur om zich uit te spreken over mogelijkheid tot medische opvolging in het herkomstland. De arts-adviseur heeft dit ook gedaan, dit advies is ook overgemaakt aan verzoeker samen met de bestreden beslissing en de gemachtigde is dit advies ook bijgetreden in de bestreden beslissing. Uit het advies is gebleken dat de medische behandeling voor verzoeker beschikbaar en toegankelijk is nu er subsidies voorzien zijn voor de kosten van de noodzakelijke medicatie. Ook op de verwijzing naar de cholera-epidemie in de aanvraag is de gemachtigde uitdrukkelijk ingegaan. Verzoeker vermeldt niet met welk element in zijn aanvraag de gemachtigde geen rekening heeft gehouden. Verzoeker spreekt zichzelf ook tegen in zijn betoog aangezien hij erkent dat de gemachtigde wél heeft gemotiveerd aangaande de elementen van integratie. Hij is het evenwel niet eens met het standpunt van de gemachtigde. Nochtans kan het betoog van verzoeker niet gevolgd worden dat elementen van integratie, zoals zijn zevenjarig verblijf in België, kennis van het Nederlands, sporadisch legaal verblijf en werk, elementen zijn die de doorslag hadden moeten geven in deze ontvankelijkheidsfase. Verzoeker verklaart immers helemaal niet waarom die elementen hem verhinderen tijdelijk naar Nigeria te gaan om daar zijn aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet in te dienen. De gemachtigde volgt bovendien gewoon de vaste rechtspraak in deze van de Raad van State volgens dewelke elementen van integratie in principe geen buitengewone omstandigheden zijn, aangezien deze tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en bijgevolg in de ontvankelijkheidsfase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Dit arrest preciseerde bijvoorbeeld dat *"als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz."*, terwijl *"echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend."* Verweerder kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden. Waar verzoeker verwijst naar artikel 9bis, § 2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat dit geen melding maakt van het feit dat een langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken, merkt de Raad op dat deze paragraaf niet kan beschouwd worden als een limitatieve opsomming van welke elementen niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aangenomen. Evenmin kan aangenomen worden dat elk element dat niet in die opsomming is opgenomen wel een buitengewone omstandigheid zou moeten zijn die aannemelijk maakt dat het voor een verzoeker buitengewoon moeilijk is om diens aanvraag volgens de normale procedure in het buitenland in te dienen. De Raad kan uit het betoog van verzoeker geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel afleiden.

Waar verzoeker zich de vraag stelt waarom een dergelijke integratie geen reden kan zijn om hem verblijf toe te kennen, blijkt dat hij niet begrepen heeft dat thans die vraag niet voorligt. In de eerste fase van de procedure wordt enkel nagegaan of de aanvraag ontvankelijk is, niet of verzoeker een verblijfsmachtiging kan krijgen op grond van diens integratie. Thans ligt enkel de vraag voor of

verzoeker de juiste procedure heeft gekozen om diens aanvraag in te dienen, met name de uitzonderingsprocedure via de gemeente in België.

Waar verzoeker verwijst naar “het cassatieberoep” waarin zou vermeld zijn dat iemand die overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in de asielpprocedure aanspraak kan maken op een regularisatie van zijn verblijf, of iemand die andere procedures heeft gehad die in hun geheel lang duren zou in aanmerking komen voor regularisatie, laat hij na te duiden over welk “cassatieberoep” hij het heeft. Hoe dan ook blijkt in casu geen spoor van een langdurige procedure van internationale bescherming. De Raad vraagt zich met verweerder in de nota eveneens af waarom verzoeker van oordeel is dat er sprake is van een lang legaal verblijf. Verzoeker heeft tal van procedures aangespannen, doch de gemachtigde heeft terecht gemotiveerd dat die allemaal negatief werden afgesloten en dat verzoeker verschillende keren bevelen heeft gehad om het grondgebied te verlaten, doch nooit is overgegaan tot het vrijwillig uitvoeren ervan. Het feit dat verzoeker bepaalde procedures heeft aangespannen die tot gevolg hadden dat hij tijdelijk niet van het grondgebied kan worden verwijderd, neemt niet weg dat hij hieruit enkel een precair en tijdelijk verblijfsrecht kon afleiden.

Wat betreft verzoekers medische situatie, stelt de Raad vast dat de arts-adviseur inderdaad een ander standpunt genegen is dan het standpunt van de behandelende huisarts van verzoeker, zoals blijkt uit het attest van 12 maart 2018. Dit feit op zich kan evenwel geen aanleiding geven tot het vaststellen van een onredelijke of onzorgvuldige motivering in hoofde van de arts-adviseur. Hij heeft blijkens het advies van 4 oktober 2019 wel met dit attest rekening gehouden en heeft hieromtrent ook gemotiveerd door te zeggen dat de attesterende huisarts in maart 2018 stelt dat een terugkeer naar Nigeria niet mogelijk is om medische redenen afgaande op uitspraken in verband met de slechte beschikbaarheid van de medische zorgen in zijn herkomstland door betrokkene zelf. Dit zijn volgens de arts-adviseur “dixit” allegaties die niet geobjectiveerd of gefundeerd worden in voorliggend dossier. Het komt aan verzoeker toe om in zijn verzoekschrift in te gaan op deze motieven en die te weerleggen, doch dat heeft hij nagelaten. Waar verzoeker erop wijst dat wat betreft de toegankelijkheid van de behandeling de informatie die de arts-adviseur heeft gebruikt gedateerd is aangezien het bronnen betreft van 2014 en 2017, zodat geen sprake is van een actueel en grondig onderzoek, kwam het verzoeker toe om aan te tonen dat de informatie die in de bronnen van 2014 en 2017 staat, niet langer actueel of correct is. Ook al is het in hoofde van de gemachtigde aangewezen steeds zo actueel mogelijke bronnen te hanteren, komt het nog steeds toe aan verzoeker om de informatie te weerleggen met recentere bronnen indien hij van oordeel is dat die informatie niet langer correct is. De Raad neemt niet aan dat het advies van de adviseur niet afdoende is gemotiveerd of op onzorgvuldige wijze is tot stand gekomen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in het verleden ook omwille van dezelfde medische problematiek een aanvraag had ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat deze aanvraag ongegrond werd verklaard en dat de Raad bij arrest nr. 203 652 van 8 mei 2018 het beroep van verzoeker tegen die beslissing heeft verworpen.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, kan de Raad het standpunt van verzoeker volgen dat het de bevoegde diensten toekomt de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat ze een verwijderingsmaatregel nemen en dit in het licht van de concrete elementen eigen aan het dossier. Verzoeker had in casu ook in diens aanvraag om een verblijfsmachtiging aangehaald dat hij in geval van terugkeer naar Nigeria een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van zijn levenslange medische aandoeningen. Verzoeker had verder aangehaald dat hij in België een onderkomen heeft, zijn medische aandoeningen worden opgevolgd en behandeld en dat indien hij dient terug te keren hij in armoede zal terecht komen en hij daar niet kan terugvallen op personen die voor hem kunnen zorgen. Hij heeft erop gewezen dat zijn situatie dus grondig moet worden onderzocht. De Raad volgt niet dat de gemachtigde zou geweigerd hebben dit te doen en geen enkel grondig en actueel onderzoek zou verricht hebben naar de situatie in het herkomstland. De Raad stelt immers vast dat de gemachtigde concreet heeft gemotiveerd aangaande artikel 3 van het EVRM in de eerste bestreden beslissing. Nu de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, dezelfde dag is genomen en ter kennis gebracht, had verzoeker kennis van deze motieven. Bovendien is de gemachtigde in casu, zelfs buiten een procedure gestoeld op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, overgegaan tot het inschakelen van een arts-adviseur om in concreto te onderzoeken of verzoeker omwille van zijn medische situatie bij terugkeer naar Nigeria in een mensonwaardige of vernederende situatie dreigt terecht te komen. De arts-adviseur heeft hierbij zowel de beschikbaarheid als toegankelijkheid van de noodzakelijke behandeling onderzocht en dit op grond van concrete bronnen zoals medCOI en de Belgian Desk on Accessibility. Daarnaast ging de arts-adviseur nog verder in, met verwijzing naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, op de opmerking van de attesterende huisarts op 12

maart 2018 dat een garantie op behandeling er niet zou zijn gezien de instabiliteit in het land. Hij stipt aan dat het EHRM geoordeeld heeft dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en dat wanneer bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten gestaafd worden door andere bewijselementen. Verzoeker heeft niet het minste concreet element aangehaald in diens verzoekschrift over de situatie in Nigeria. De Raad kan niet aannemen dat het een algemeen bekend feit zou zijn dat de algemene situatie in Nigeria dermate slecht is dat men een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, louter door de aanwezigheid aldaar.

Het complete gebrek aan concrete argumentatie in casu klemmt des te meer nu het EHRM in zijn arrest nr. 41738/10 in de zaak Paposhvili t. België van 13 december 2016 in zijn § 183 het volgende heeft gesteld voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM inzake verwijdering van vreemdelingen die lijden aan een ernstige ziekte: het gaat om *“situaties die de verwijdering inhouden van ernstig zieke vreemdelingen waar ernstige aanwijzingen voorliggen dat hij of zij, ook al ligt geen imminent risico op overlijden voor, een reëel risico loopt in geval van afwezigheid van een gepaste behandeling in de ontvangende staat of het gebrek aan toegang tot een dergelijke behandeling, op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn of haar gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting (eigen vertaling)”*. Hieruit blijkt dat het EHRM, ook al wordt niet langer een imminent risico op overlijden vereist, de lat nog steeds zeer hoog legt vooraleer het aanvaardt dat een schending van artikel 3 van het EVRM zich kan voordoen voor een zieke vreemdeling. Het is thans duidelijk dat verzoeker niet met concrete en bewijskrachtige argumenten aanvoert dat hij in geval van verwijdering naar Nigeria zal worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van zijn gezondheidstoestand resulterend in een intens lijden of in een betekenisvolle vermindering van de levensverwachting. Een schending van artikel 3 van het EVRM is dus evenmin aangetoond.

Waar verzoeker nog stelt dat hij niemand heeft in Nigeria, heeft de arts-adviseur gemotiveerd dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoeker in Nigeria geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie hij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar of/en voor (tijdelijke) financiële hulp. Ook in de bestreden beslissing zelf motiveert de gemachtigde dienaangaande het volgende: *“Betrokkene haalt aan dat hij niets of niemand meer zou hebben in zijn land van herkomst, dat hij aldaar geen opvangnetwerk zou hebben en dat hij bij niemand terecht zou kunnen. Deze loutere bewering kan niet aanvaard ondersteunt. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 50 jaar in Nigeria en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.”* Verzoeker gaat niet concreet in op die motieven. Hij blijkt een man te zijn van 57 jaar op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Hij kwam naar België in 2012, dus was toen reeds ongeveer 50 jaar. Bovendien verklaarde verzoeker reeds in een gehoor voorafgaand aan de afgifte door de gemachtigde van de bijlage 13septies van 28 april 2018 dat hij twee kinderen heeft in Nigeria. Ook al heeft de Raad niet meteen zicht op de leeftijd van deze kinderen, kan niet zonder meer aangenomen worden dat verzoeker geen sociaal netwerk meer heeft in Nigeria.

Waar verzoeker stelt dat de gemachtigde geen rekening heeft gehouden met zijn respectabel privéleven in België en bijgevolg artikel 8 van het EVRM wordt geschonden, kan de Raad evenmin volgen. De gemachtigde is uitgebreid ingegaan op onder meer het langdurig verblijf in België, dat deels legaal was door erop te wijzen dat: *“Betrokkene meent dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf zou hebben en dit deels legaal. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene verblijft sedert 2012 in België. Betrokkene heeft sindsdien enkele pogingen ondernomen om zijn verblijf te regelen in België. Zo diende hij verschillende aanvragen gezinshereniging in, alsook enkele aanvragen 9ter en een aanvraag 9bis. Deze aanvragen werden echter allemaal negatief afgesloten. Bovendien werd er verschillende keren een bevel om het grondgebied afgeleverd aan betrokkene. Zo werd hem op 05.06.2012, op 17.06.2014, op 30.01.2015, op 07.03.2018 en op 28.04.2018 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou*

verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Indien betrokkene gevolg had gegeven aan deze bevelen dan had huidige situatie zich aldus niet gesteld. Betrokkene toont bovendien niet aan waarom hij niet tijdelijk zou kunnen terugkeren naar Nigeria om aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.” Daarnaast heeft de gemachtigde ook nog gemotiveerd aangaande de concrete elementen van integratie waarop verzoeker in zijn aanvraag had gewezen. Uit het geheel van die motieven blijkt duidelijk een belangenafweging in het licht van het privéleven van verzoeker. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

De algemene en vage stellingnames, zoals dat alle voorliggende elementen en stukken samen dienen te worden bekeken en dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van elementen, kunnen niet volstaan om een onzorgvuldig onderzoek aan te tonen. Verzoeker blijft in gebreke om zijn betoog te concretiseren en zo aannemelijk te maken dat er daadwerkelijk sprake is van een onzorgvuldig onderzoek. Het betoog mist op dit punt de vereiste duidelijkheid en precisie om in rechte te kunnen worden aangenomen.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoeker niet aantoont dat de motieven van de eerste bestreden beslissing en van het bijbehorende medisch advies wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde en de ambtenaar-geneesheer beschikken. Evenmin kon het betoog inzake het rechtszekerheidsbeginsel worden aangenomen. De Raad acht de beslissing eveneens afdoende gemotiveerd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

Tegen de tweede bestreden beslissing voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij licht zijn enig middel toe als volgt:

“Verzoeker kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoeker zich niet kan verzoenen met de motivering waarom zijn aanvraag werd geweigerd en dat hij zich zeker niet kan verzoenen met het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de beslissing van verwerende partij geheel onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zal artikel 3 EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Nigeria.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel:

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoeker. Zo werd er niets onderzocht in het land van herkomst m.b.t. zijn medische aandoeningen en het risico dat hij loopt indien hij dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet kan terug keren naar Nigeria, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoeker hetgeen een flagrante schending uitmaakt van artikel 3 EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw Raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

IV.2 Schending van artikel 3 EVRM

Dat de bestreden beslissing getuigt van een onzorgvuldig onderzoek!

Verzoeker is ondertussen 7 jaar in België.

Er wordt naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten, niet onderzocht of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar Nigeria.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Het artikel impliceert dat er voorafgaand aan een beslissing, een gedegen onderzoek dient plaats te vinden.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. IK) 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen en heeft geen enkel onderzoek verricht naar de situatie in het land van herkomst.

Dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Nigeria. Er is geen grondig en actueel onderzoek gevoerd naar de situatie in het land van herkomst van verzoeker!

Verwerende partij heeft een bevel afgeleverd om het grondgebied te verlaten waardoor de situatie in het land van herkomst wel degelijk onderzocht dient te worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.

Als hij dient terug te keren naar Nigeria, zal hij ernstige problemen ondervinden en zal hij in een situatie van armoede terecht komen en dit omwille van zijn medische aandoeningen.

Dat hij dan ook onder de bescherming valt van artikel 3 EVRM en dit voor verzoeker een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verwerende partij dient rekening te houden met alle elementen in het dossier en een grondig individueel en zorgvuldig onderzoek te verrichten.

Dat zijn situatie grondig onderzocht dient te worden alvorens men een bevel om het grondgebied te verlaten aflevert!"

In het middel gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, roept verzoeker opnieuw de schending in van artikel 3 van het EVRM in geval van terugkeer naar het herkomstland en dit omwille van zijn medische problemen. Hij vreest in een situatie van armoede terecht te komen. Volgens verzoeker heeft de gemachtigde op geen enkele wijze rekening gehouden met het feit dat hij niet kan terugkeren naar Nigeria, waarbij hij verwijst naar zijn uiteenzetting tegen de eerste bestreden beslissing waarbij hij herhaalt dat geen grondig, actueel onderzoek blijkt naar de situatie van verzoeker, noch dat het geheel van de elementen is onderzocht. Zo werd er volgens verzoeker niets onderzocht in het land van herkomst m.b.t. zijn medische aandoeningen en het risico dat hij loopt indien hij dient terug te keren.

De Raad heeft er supra reeds op gewezen dat de tweede bestreden beslissing op dezelfde dag werd genomen en op dezelfde dag werd ter kennis gebracht als de eerste bestreden beslissing. Bijgevolg moet aangenomen worden dat bij de kennisgeving van het bevel om het grondgebied te verlaten, verzoeker ook op de hoogte was van de motieven van de eerste bestreden beslissing en van het advies van de arts-adviseur. De Raad is van oordeel dat niet is vereist dat alle motieven die reeds in de eerste bestreden beslissing zijn opgenomen, evenals in het advies van de arts-adviseur moeten worden herhaald in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg kan de Raad in het geheel niet volgen dat de gemachtigde "niets" onderzocht zou hebben aangaande de medische aandoeningen van verzoeker in geval hij moet terugkeren naar Nigeria. De gemachtigde is zelfs overgegaan tot het vragen van advies aan een arts-adviseur specifiek met betrekking tot die vraag, hetgeen de arts-adviseur ook heeft gedaan en waarvan verzoeker kennis heeft. De Raad kan dan ook volstaan met een verwijzing naar hetgeen supra is uiteengezet naar aanleiding van het middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

Een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel of van artikel 3 van het EVRM blijkt wederom niet.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES